

EL COLLARET

GUY de MAUPASSANT

Era una noia alegre, encantadora,
una noia d'aquelles que sembla que hagin nascut per error
en una família d'empleats.
No tenia dot, ni esperances,
ni cap manera de ser coneguda, entesa, estimada,
ni estava casada amb cap home ric ni distingit.
Es va deixar casar amb un oficinista
del Ministeri d'Instrucció Pública.

No podia viure entre grans ornaments
i duia una vida simple, però desgraciada.
Patia perquè es delia per a totes les delicadeses i els luxes.
La feia patir la seva casa pobre, la misèria de les parets,
les cadires gastades, la lletjor de la roba.

Una altra dona de la seva classe ni se n'hauria adonat,
però a ella aquestes coses la torturaven i la indignaven.
Perquè ella somniava cambres silencioses,
guarnides amb tapissos orientals
i il·luminades amb llums de bronze.
Somniava criats d'uniforme i grans salons
amb vitrines plenes de valuosos objectes decoratius.
Somniava sales perfumades on passar hores i hores xerrant
amb els amics més íntims, homes famosos,
afalagats i desitjats per totes les dones.

Quan, a l'hora de menjar,
s'asseia a la taula amb unes tovalles brutes,
i el seu marit destapava la sopera amb satisfacció,
tot dient: «Ah, l'escudella! És el millor de tot...»,
ella somniava menjars exquisits, servits en plates brillants,
i frases galants dites a cau d'orella.

Ella no tenia bons vestits, ni joies, ni res.
I allò que li agradava era el que no tenia.
I se sentia nascuda per tenir-ho.
Com li hauria agradat de plaure tothom,
de ser envejada, seductora i atraient.

Tenia una amiga rica, una companya del col·legi de monges,
a qui no volia anar a veure perquè després de visitar-la
es passava uns quants dies plorant de pena i de frustració.

Un vespre, el seu marit va entrar a casa amb un aire triomfal.
Duia a la mà un sobre gran i va dir:

—Té, una cosa per a tu.

Va estripar-ne amb energia el paper
i en va treure una carta.